

DE NACHT VALT ALTIJD

WILLY VLAUTIN BIJ MEULENHOFF

Vrij
Laat me niet vallen
Lean on Pete
De nacht valt altijd

meulenhoff.nl

Willy Vlautin

De nacht valt altijd

ROMAN

Vertaald door
Dirk-Jan Arensman

MEULENHOF

ISBN 978-90-290-9421-4

ISBN 978-94-023-1554-7 (e-book)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *The Night Always Comes*

Omslagontwerp: Pinta Grafische Producties

Omslagbeeld: © Pierre-Julien Fieux

Vormgeving binnenwerk: Adriaan de Jonge

© 2021 by Willy Vlautin. All rights reserved

© 2021 Nederlandse vertaling Dirk-Jan Arensman en Meulenhoff
Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor het Portland dat een roekeloze
huisschilder zijn eigen huis liet kopen

‘Het punt is dat je nooit te inhalig kunt zijn.’

De 45ste president van de Verenigde Staten van Amerika

‘Geloof me, jongens, goud is een heel duivels iets. Om te beginnen verandert het je karakter volkomen. Wanneer je het in je ziel hebt, is die niet meer hetzelfde als voorheen... Je maakt geen onderscheid meer tussen goed en kwaad. Je ziet niet meer helder wat juist is en wat verkeerd.’

De schat van de Sierra Madre van B. Traven

Kenny had zijn handen om haar enkels geklemd en begon haar van het bed te trekken. Het enige licht in de kamer kwam van een lampje op haar ladekast en hij stond in zijn Superman-T-shirt en pyjamabroek over haar heen gebogen. Het was winter, de draagbare straalkachel gaf weinig warmte en zijn adem kwam er in kleine, verdwijnende wolkjes uit. Evengoed was hij aan het zweten.

Lynette werd plotseling wakker en keek op het wekkertje. Drie uur 's nachts. 'Ik kan nog een kwartier slapen. Dus tot die tijd niet aan me zitten en je mond houden, alsjeblieft.' Ze was dertig en kwam in een tien jaar oude joggingbroek en met wollen sokken aan uit bed, deed het lampje op de ladekast uit en kroop weer onder de dekens.

In het donker klonk zijn ademhaling steeds harder.

'Ga terug naar boven!' schreeuwde ze.

Hij begon te jengelen.

'Alsjeblieft,' smeekte ze, maar hij hield niet op, het werd alleen maar erger, dus ze deed het nachtlampje naast haar wekker aan en keek naar hem. 'Jezus, ga nou niet huilen. Het is te vroeg en ik ben te uitgeput, en je weet dat ik naar doe als ik uitgeput ben. Maar toch kom je elke ochtend hier beneden, terwijl je weet dat je dat niet mag. Het is elke ochtend hetzelfde.'

Zijn gezicht was rood en er liepen tranen uit zijn ogen.

'Kom op, hou op. Ik ben te moe voor dat gehuil van je. Je moet me laten slapen.' Ze trok het laken, de twee dekens en de gewat-

teerde spreid over haar hoofd. Daaronder vandaan zei ze: 'Je kent de regels. Je moet wachten tot de wekker gaat. Dat is de regel. Als de wekker gaat, mag je naar beneden komen. Niet eerder. Dat heb ik al honderdduizend keer tegen je gezegd. Wacht gewoon boven aan de trap. Wacht tot je de wekker hoort. We hebben het hier al zo vaak over gehad. Weet je dat niet meer?'

Haar broer schudde zijn hoofd.

'Je weet het best. Ik hoor het gewoon aan je ademhaling.'

Kenny schudde zijn hoofd en begon te glimlachen. Hij greep door het beddengoed heen haar been vast.

Ze sloeg de dekens terug. 'Jezus, oké, jij wint. Maar ik sta alleen op als jij je tanden gaat poetsen.'

Hij schudde zijn hoofd.

'Je zou iemand kunnen vermoorden met die adem van je. Zelfs in deze kou ruik ik hem nog. Trek de schone joggingbroek aan die ik voor je heb klaargelegd, poets je tanden en laat mij me klaarmaken om naar mijn werk te gaan. Oké?'

Hij schudde zijn hoofd.

'Over vijf tellen word ik weer boos.' Ze wees naar de trap, en haar broer liep daar eindelijk naartoe. Zij bleef in bed liggen en keek toe hoe hij wegliep. Hij was tweeëndertig en werd elk jaar zwaarder. Zijn lijf was een peer geworden. Hij was rond de één meter vijfenzeventig en waggelde als hij liep. Hij had dunnend bruin haar en een kale plek op zijn kruin, die steeds groter werd. Hij kreeg maandelijks toevallen en kon niet praten, op wat geluiden na die bijna als woorden klonken. De artsen zeiden dat hij geestelijk drie jaar oud was. Soms leek dat te laag ingeschat, op andere momenten te hoog.

Hij sjokte de trap op en zij kwam uit bed.

De fundering van het huis was in 1922 gestort en daarbij was slecht verwerkt beton gebruikt. Als het 's winters regende, was

er op een stuk of vijf, zes plekken lekkage. In de loop van de jaren waren stukjes van de betonnen muur poreus geworden en het cement begon daar af te brokkelen. Hun eerste huisbaas had een bedrijf ingehuurd om de fundering op te lappen, maar hij was overleden en zijn zoon, die in de buurt van Astoria aan de kust woonde, had het huis geërfd. Hij had de huur elf jaar lang niet verhoogd, op voorwaarde dat ze hem niet mochten bellen wanneer er iets gerepareerd moest worden. Dus deden ze dat niet en bleef het lekken in de kelder.

Tegenover Lynettes bed stonden een functionerende wasdroogcombinatie en een olieachel uit de jaren zestig, er was een betonnen gootsteen en rijen planken met dozen. Toen ze op de middelbare school zat, had ze haar deel van de vloer donkerblauw geschilderd en de muren lichtblauw. Ze had posters opgehangen. De kamer had nog dezelfde kleur vloer, maar de posters waren weg en de muren wit en kaal. Ze had haar moeders twee decennia oude tweepersoonsbed, een ladekast die al in het huis had gestaan toen ze erin trokken, waarvan twee poten inmiddels door stapels bakstenen waren vervangen, en een houten stok van één meter tachtig die tussen twee plafondbalken geklemd zat en waaraan ze haar kleren hing.

Ze trok haar werkbroek aan en een marineblauw T-shirt met in gele letters 9TH STREET BAKERY erop. Ze stopte schone kleren en haar collegespullen in een rugzak, en ging naar boven. Haar moeder lag in de huiskamer op de bank te slapen, met de tv nog aan. Lynette zette hem uit en ging naar de badkamer. De wc was niet doorgetrokken en er lag gebruikt wc-papier op de grond. Ze raapte het op en trok het door. Ze maakte de bril schoon, gebruikte die zelf, waste vervolgens haar gezicht, poetste haar tanden en borstelde haar haar.

Haar broer zat op zijn bed, gekleed in een rode combinatie van een joggingbroek en hoodie van de Portland Trail Blazers.

Zijn muren waren van boven tot onder volgehangen met twintig jaar oude posters van de Trail Blazers, de Winterhawks en de Beavers. Hij sliep in een tweepersoonsbed in de hoek van de kamer met een zwart, rood en wit Trail Blazers-dekbed. Op een ladekast stond een Superman-lamp. Twee Superman-nachtlampjes zaten in stopcontacten in de muur.

‘Schoenen,’ zei Lynette.

Kenny glimlachte, maar schudde zijn hoofd.

‘Geen geintjes. Straks komen we te laat.’ Ze raapte twee joggingbroeken van de vloer, rook eraan, vouwde ze vervolgens op en legde ze boven op de ladekast. Ze scharrelde zijn rood met zwarte Blazers-muts op en trok die over zijn hoofd. ‘Niet afdoen. Dat is een bevel. We kunnen niet steeds maar mutsen blijven kwijtraken.’

Ze zocht op de vloer naar sokken, vond er twee, rook eraan en deed ze aan zijn voeten. ‘Morgen zullen we je nagels knippen.’

Hij schudde zijn hoofd.

‘Ze beginnen goor te worden. Laat eens zien wat je in je rugzak hebt gestopt.’

Hij sloeg zijn armen eromheen.

‘Kom op, Kenny.’

Hij schudde zijn hoofd.

‘Oké, zelf weten. Laten we dan gewoon maar je schoenen pakken en wegwezen.’

Ze greep zijn hand vast en ze liepen de huiskamer in, waar de tv weer aan bleek te staan.

‘Kun je niet slapen?’ vroeg Lynette.

Hun moeder keek vanaf de bank naar hen op. Ze lag onder een elektrische deken met luipaardprint. ‘Ik vergeet altijd hoe vroeg jij opstaat.’ Ze reikte naar de salontafel, vond haar sigaretten en een aansteker, en stak er liggend op haar rug eentje op. ‘Hoe laat kom je hem thuisbrengen?’

'Mijn college duurt tot twee uur. Dan ben ik om kwart over twee hier, en om half vier begint mijn dienst. Ik heb Sally gebeld, maar ze kan niet op hem passen. Ik denk dat ik hem maar met een filmpje opsluit op zijn kamer. Dan is hij net iets meer dan twee uur alleen, als jij na je werk meteen naar huis komt.'

'Ik ga misschien niet naar mijn werk vandaag,' zuchtte ze.

'Ben je ziek?'

Ze knikte, en een rooksliert verliet haar mond.

'Hou jij hem dan bij je.'

Hun moeder schudde traag haar hoofd. 'Nèh. Ik wou alleen dat ik niet hoefde, maar ik moet wel naar mijn werk.' Ze legde de sigaret in een asbak en kwam overeind. 'Kom eens hier, Superman.' Ze klopte op de bank, en Kenny ging naar haar toe. 'Een brave jongen zijn vandaag. Doen wat je zus zegt.' Ze kuste hem op zijn voorhoofd en ging toen weer liggen.

Lynette deed de voordeur op slot en ritste haar eigen jas en die van Kenny dicht. Het dak van het oude huis achter hen was met grijze asbestplaten gedekt en de oorspronkelijke raamkozijnen met enkel glas zaten er nog in en waren wit geschilderd. Het was drieënnegentig vierkante meter en aan de overkant van de straat blokkeerde een betonnen muur het uitzicht op de snelweg I5, en een deel van het verkeerslawaaai.

Het was januari, het regende en het was een graad of zes toen Lynette en haar broer het gazon overstaken naar haar rode Nissan Sentra uit 1992. Ze deed het portier aan de passagierskant open en Kenny stapte in. Ze deed hem zijn veiligheidsriem om en liep naar de bestuurderskant. De auto startte bij de tweede poging. De verwarming deed het al een jaar niet meer en de ramen besloegen aan de binnenkant van hun adem. Ze reed met één hand aan het stuur en met een lap in de andere, die ze gebruikte om de condens van de beslagen voorruit te vegen.

‘Een rode auto haalt ons in,’ zei Lynette halfhartig tegen haar broer. ‘Zie je hem?’

Kenny glimlachte en wees ernaar.

Ze legde haar hand op zijn arm en kneep. ‘Misschien betekent dat we zo vroeg je favoriete kleur auto zien wel dat het vandaag een geluksdag wordt.’

Ze reden nog in het pikkedonker de Fremont Bridge over, de radio stond aan en de regen viel. Kenny keek door de ruit naar de wazige lichtjes van Portland, en Lynette leunde aan de bestuurderskant tegen het portier en zuchtte.

De 9th Street Bakery had twee jaar eerder het personeelsparkeerterrein verkocht, en op die plek stond nu een half af appartementencomplex van tien verdiepingen. Lynette moest tegenwoordig aan de straat parkeren. Dat was tot acht uur 's ochtends gratis, en daarna betaalde ze per uur tot ze om twaalf uur weer vertrok. Die ochtend vond ze een plekje recht tegenover de bakkerij. Kenny en zij stapten uit, en ze hield zijn hand vast en droeg zijn rugzak terwijl ze overstaken. De bakkerij was dicht, maar een zijdeur stond open en ze liepen door een opslagruimte naar de personeelsruimte, waar ze haar broer aan een tafel neerzette met haar telefoon, een vel inpakpapier en een doos kleurpotloden.

'In deze kamer blijven, tenzij je naar de wc moet,' zei ze. 'Maar dan eerst mij opzoeken. En niet te lang wachten, zoals gisteren, want ik ben vergeten schone kleren voor je mee te nemen vandaag. Dus het ophouden en mij komen opzoeken, oké? Het ophouden, en dan mij komen opzoeken. Je weet waar ik ben. Ik zal niet boos worden. Echt niet. Ik zal juist blij zijn als je het komt zeggen. Begrepen?'

Hij knikte, en ze startte de film *Toy Story* op haar telefoon en vertrok. Ze klokte om vier uur in en begon aan haar dienst als hoofd banketbakker, haalde de croissants en koffiekoeken uit de rijkskast en deed ze in de oven. Elk uur ging ze de personeelsruimte in om even bij haar broer te kijken. Dan ging ze met hem naar de wc's en probeerde ze hem zover te krijgen dat hij ging,

of ze startte een volgende film op haar telefoon. Om zeven uur nam ze haar eerste echte pauze en ging bij hem zitten.

Kenny wees door het raam naar buiten.

'Ik heb vandaag geen tijd, maar je mag wel even een blokje om lopen. Maar als je dat doet, moet ik de telefoon hier houden.'

Kenny schudde zijn hoofd.

'Je kunt niet allebei hebben, dat weet je best. Eentje kiezen.'

Kenny gaf haar de telefoon.

'Niet stilstaan tenzij je Karen voor Fuller's ziet staan wachten, oké? Als je haar ziet en ze nodigt je uit om binnen te komen, dan mag je naar binnen. Maar als ze er niet staat, niet met zwervers praten, zeker niet als ze jong zijn. En als ze honden hebben, dan draai je je gewoon om en kom je weer terug hiernaartoe. Dat soort honden wil niet geaaid worden. Weet je nog wat er de vorige keer gebeurde? Die beet deed heel erg pijn en je was heel bang. Dus geen honden aaien. Zeker niet de hond van een zwerver.' Ze trok hem zijn jas aan, trok zijn muts over zijn hoofd en gaf hem een kus. Ze haalde de zijdeur van het slot en keek toe hoe hij over het trottoir liep. Ze haalde een kop koffie, ging aan tafel zitten en belde naar Fuller's Coffee Shop.

'Met Lynette. Kenny komt eraan. Kun je hem één pannenkoek en twee roereieren geven? De roereieren moeten op de pannenkoek liggen, anders eet hij ze niet. En wil jij de siroop erover schenken, net als altijd? Als je het hem laat doen, gebruikt hij de hele fles. Als hij boos wordt, zeg dan maar gewoon tegen hem dat ik het kan zien als hij te veel gebruikt. Dat ik hem van waar ik ben kan zien... Ik weet het, hetzelfde liedje... En laat de siroop niet ook maar een beetje bij hem in de buurt staan. Ik heb hem een hele fles leeg zien drinken... Ik weet dat dat walge-lijk is... Bedankt. Ik zal je wat lekkers komen brengen, als ik uit mijn werk kom. En ik zal je ook meteen voor deze week betalen... Stuur even een appje als hij vertrekt, oké?'

Ze hing op, nam een slok van haar koffie, legde haar hoofd op tafel en deed haar ogen dicht. Haar pauze zat erop en ze ging weer aan het werk. Er kwam meer personeel binnen, onder wie de eigenaar, en de bakkerij ging open. Ze werkte drie kwartier, kreeg toen een appje en ging naar buiten om haar broer op straat tegemoet te lopen.

‘Ben je klaar voor je dutje?’

Kenny knikte.

Ze kwamen bij haar auto, ze deed het portier aan de passagierskant open en Kenny stapte in. Ze haalde een slaapzak van de achterbank en legde die over hem heen. ‘De eigenaar is er nu, dus je mag niet binnenkomen. Gewoon gaan slapen, goed? Ik kom in mijn laatste pauze even bij je kijken en dan gaan we naar Fuller’s om daar naar de wc te gaan. We hoeven nog maar vier uur. We zijn er bijna. Ik kom wanneer het maar kan even bij je kijken. Als het een noodgeval is en je moet naar de wc, stap dan maar gewoon uit de auto en kom me opzoeken. Maar dat is ook het enige noodgeval dat telt. En denk eraan dat je voor niemand opendoet. Voor niemand, oké? Zelfs niet als ze er vriendelijk uitzien of een helm op hebben. Zelfs niet als ze eruitzien als politieagenten, op het portier kloppen en glimlachen. Oké? En ik zag net een rode auto toen ik naar Fuller’s liep, dus dat zijn er al twee. Laat het weten als je er nog eentje ziet.’ Hij stak zijn armen uit, omhelsde haar en wilde niet loslaten.

‘Kom op, geen geintjes. Ik moet werken.’ Hij liet los, en ze zei: ‘Oké, Superman, tijd om te gaan slapen. Dat is een bevel.’ Ze gaf hem een kus en deed de auto op slot.

Ze ging nog drie keer bij hem kijken, en telkens sliep hij. Ze klokte om twaalf uur uit, kleepte zich op de dames-wc’s om en vertrok met twee broodjes ham, twee broodjes kaas, een koffie, een sinas en twee koffiebroodjes.

De dag was grijs, het bleef maar regenen en ze reed door het Pearls District richting snelweg. Twintig jaar geleden had de buurt voornamelijk uit verlaten pakhuizen bestaan, maar nu had je er chique lofts, winkels, restaurants en appartementencomplexen. Met haar rechterhand haalde ze de lap over de binnenkant van de voorruit. Ze stak de Broadway Bridge over naar de oostelijke oever en reed over Williams naar het noorden. Daar had je nog meer nieuwe flats, restaurants en cafés. Ze kon zich niet eens meer herinneren wat er vijf jaar geleden langs Williams en Mississippi Avenue had gestaan. Haar moeder zou twintig jaar geleden geen stap op Mississippi hebben gezet, en nu liepen ze er in het weekend vaak. Ze keken in winkels naar kleren en schoenen die ze zich nooit zouden kunnen veroorloven en op menukaarten van restaurants waar ze nooit naar binnen zouden gaan. Hun gezinsrestaurantje, een Grieks cafeteria aan North Skidmore dat The Overlook heette, was net voor goed gesloten. Ze hadden daar vijftwintig jaar lang twee keer in de maand gegeten. De eigenaren hadden steeds meer geld geboden gekregen voor de grond, en uiteindelijk was het genoeg en verkochten ze. Het restaurant werd afgebroken en er was begonnen aan de bouw van een appartementengebouw.

Bij het Portland Community College parkeerde Lynette, en ze stapten uit. Zij at haar broodje terwijl ze over de campus liepen en in een collegezaal in Cascade Hall achterin aan een lange tafel gingen zitten. Ze haalde Kenny's broodje uit zijn verpakking en draaide zijn flesje frisdrank open, terwijl vijfenzeventig studenten binnenkwamen voor de 'Inleidende collegereeks accountancy'.

Ze boog zich naar hem toe, en fluisterde in zijn oor: 'Denk eraan dat we stil moeten zijn, oké? Dat houdt in: geen kik. En ook geen scheten laten.' Maar toen het college twintig minuten bezig was, begon Kenny wel scheten te laten. De studenten bij

hen in de buurt begonnen raar te kijken en Kenny trok aan Lynettes T-shirt.

‘Is het een noodgeval, of kun je even wachten?’ vroeg ze.

Kenny keek bezorgd en trok weer aan haar, dus liep ze de collegezaal met hem uit, naar de heren-wc’s. Ze hielp hem een hokje in, leunde tegen een wasbak voor de deur daarvan en wachtte.

‘Denk eraan dat je je broek en je onderbroek omlaag trekt. En denk eraan dat je gaat zitten voor je poept. Broek, onderbroek, zitten en poepen.’

Er kwam een student binnen die het urinoir gebruikte en weer vertrok. Vijf minuten verstreken.

‘Kom op, ik moet op z’n minst een deel van het college horen. Ben je bijna klaar?’ Ze deed de deur van het hokje open en zag dat hij roerloos zat te glimlachen.

‘Kom op, geen geintjes. Ga je afvegen.’ Ze deed de deur van het wc-hokje dicht, wachtte nog twee minuten en deed hem weer open. ‘Ben je klaar?’

Kenny schudde zijn hoofd en glimlachte weer.

‘Oké, nog één keer afvegen voor me.’

Kenny pakte een handvol wc-papier van de rol en veegde zich af.

‘Oké, je onderbroek en daarna je broek.’

Kenny trok zijn ondergoed op, vervolgens zijn joggingbroek en hij kwam het hokje uit. Ze controleerde de wc-pot, trok door, hielp hem met handen wassen en ze gingen terug naar de collegezaal.

Haar docent was een man van middelbare leeftijd uit India die met een zwaar accent en een zachte stem sprak. Zijn stem was niet hard genoeg om hem van waar ze zat te verstaan, het was warm in de zaal en ze werd moe. Haar broer speelde met haar telefoon, ze begon in slaap te vallen en het college liep af.

Een onderwijsassistent stond bij de uitgang om de eerste tentamenuitslagen van het trimester uit te delen. Ze had het gehaald, maar met een score van maar drieënzeventig procent. Ze had een week lang gestudeerd, en nog had ze maar 73 gehaald.

Ze liepen over de campus terug naar haar auto. De ruiten besloegen toen ze er op het parkeerterrein in gingen zitten. De tranen welden op in Lynettes ogen en ze zakte onderuit in haar stoel. Kenny trok aan haar jas.

‘Maak je geen zorgen,’ fluisterde ze. ‘Ik ben gewoon moe. Hou mijn hand even vast.’ Ze legde haar hand op zijn hand. ‘Ik heb altijd gewild dat ik slim was, maar ik moet onder ogen zien dat ik dat blijkbaar gewoon niet ben. Ik heb alleen even nodig om dat te verwerken. Geef me even.’ Ze sloot haar ogen. Er klonk een liedje op de radio en ze gaf zichzelf tot dat helemaal gedraaid was, en toen deed ze haar ogen weer open en probeerde te glimlachen. ‘Kom,’ zei ze. ‘Het gaat wel weer. We gaan naar huis.’

In de carport rechts van het huis stond een auto die ze nog nooit had gezien. Een witte Toyota Avalon Limited. Er zat geen kentekenplaat op, alleen een bordje met 'Toyota Portland' erop en op de achterraut zat met plakband een tijdelijke vergunning. Lynette parkeerde aan de straat, stapte uit, deed het portier aan de passagierskant voor Kenny open en hielp hem met uitstappen. Ze liepen over het gazon voor hun huis, en zij bleef staan en keek in de Toyota. De zittingen waren van zwart leer en er zat plastic over de vloermatten. Hij was gloednieuw.

In het huis waren de gordijnen dicht en de lichten uit. Hun moeder lag op de bank onder de elektrische deken tv te kijken, bijna helemaal in het donker. Toen ze binnenkwamen, ging ze rechtop zitten. 'Kom je moeder eens een kus geven,' zei ze tegen Kenny. Hij ging naar haar toe en ze stak een sigaret op, deed die in haar mond en pakte vervolgens zijn arm vast. 'Kom even bij me zitten.' Ze klopte met haar vrije hand op de bank. 'Kom maar naast mamma zitten.'

Kenny schudde zijn hoofd.

'Soms moet je doen wat iemand anders wil, niet wat je zelf wilt. Dus ga zitten.' Ze kneep zo hard als ze kon in zijn pols en trok hem naast zich. Hij kreunde, maar ging zitten.

Lynette legde haar tasje en haar sleutels op een tafeltje bij de voordeur. 'Van wie is die auto?'

Hun moeder gaf geen antwoord.

'Jezus, wat een weer vandaag.' Lynette liep de woonkamer in.

'Ik begrijp niet waarom je het hier altijd zo donker hebt. Vind je het erg als ik de verwarming hoger zet, al is het maar eventjes? Ik kan maar niet warm worden vandaag.'

'Goed hoor,' zei hun moeder.

Lynette zette de thermostaat op twintig. 'Maar van wie is die auto nou? Het is een mooie. Is-ie van Cheryl? Had de jouwe panne?'

Hun moeder had een sigaret in haar linkerhand en hield haar rechterhand om Kenny's pols geklemd. Ze hield haar ogen op de tv gericht en haar stem klonk zo zacht dat hij nauwelijks hoorbaar was. 'Hij is van mij.'

Lynette lachte. 'Van jou? Ja ja.'

De stem van haar moeder werd luider, maar beefde nu. 'Ik... ik heb hem gekocht.'

Lynette keek haar plotseling bezorgd aan. 'Hoe bedoel je, je hebt hem gekocht? Bedoel je nou dat je vandaag een auto hebt gekocht? Terwijl ik weg was? Je bent niet naar je werk gegaan, maar hebt een gloednieuwe auto gekocht?'

Hun moeder was zevenenvijftig en twintig kilo te zwaar. Ze had bruin geverfd haar en haar werkkleren aan: een zwart broekpak met een crèmekleurige blouse. Ze had dikke wollen sokken aan haar voeten. Ze legde de elektrische deken over Kenny's benen, kroop dicht tegen hem aan en hield haar hand stevig om zijn pols. 'Ik heb het niet tegen je gezegd, omdat ik wist dat je boos zou worden. Maar ik wil al een hele tijd een nieuwe auto, dat weet je. En die gasten bij Toyota Portland zijn aardig. Het zijn helemaal geen gladjakkers. Dus ik heb een afspraak gemaakt, en ze hadden het model staan dat ik wilde hebben. Ik hoefde niet eens een aanbetaling te doen. Geen cent. En het maandbedrag is niet zo hoog als je zou denken. Ze hebben me zelfs vijftienhonderd dollar inruil gegeven voor de Saturn, en zoals je weet was die auto een rijdende doodskist. De rem-

men waren het aan het begeven, hij stuurde niet lekker meer en er moesten ook nog nieuwe banden onder. Die jongens bij Schwab zeiden dat ik er niet eens in zou moeten rijden.'

'Hoeveel was hij?'

'Het was een goeie deal.'

'Hoeveel?'

'Alles bij elkaar, en met een uitgebreider servicepakket, negenendertigduizend.'

Lynette ging op een houten stoel naast de voordeur zitten. Ze sloeg haar handen voor haar gezicht, en haar hart begon sneller te kloppen. 'Ik ben heel erg in de war. We moeten volgende week de hypotheekakte voor het huis tekenen. Komt die lening nu op losse schroeven te staan? Heb je aan de hypotheek gedacht?'

Haar moeder schudde haar hoofd. 'Ik weet nog dat hij wilde dat we het huis voor negentigduizend kochten, en nu wil hij er drie ton voor hebben. Hij heeft verdomme wel lef.'

'Dat was vijftien jaar geleden, dat hij negentigduizend zei. Dat is een hele tijd terug. En hij verkoopt het aan ons voor twee tachtig. Hij doet twintigduizend dollar van de vraagprijs af. En we doen het niet via een makelaar, dus besparen we nog meer. Het is een heel goede deal, dat weet je. Ik vertelde van de week nog dat dat blauwe huis verderop in de straat voor vier ton is verkocht.'

'Dat is een heel wat mooier huis, en het staat niet aan de snelweg.'

'Weet ik, maar toch... Jezus, waarom koop je vandaag nou een auto?'

'Ik wil al heel lang een nieuwe auto,' zei haar moeder. 'Dus nu heb ik er eindelijk gewoon eentje gekocht.'

'Is dat alles? Heb je niet nagedacht over het effect op de hypotheek?'

Haar moeder gaf geen antwoord.

Kenny wilde opstaan van de bank, maar dat mocht niet van haar.

‘Wil je het huis niet meer kopen?’ vroeg Lynette.

Weer bleef haar moeder zwijgen.

‘Als wij het niet kopen, verkoopt hij het gewoon aan iemand anders, dat weet je toch, hè? En je weet net zo goed als ik dat we ons hier geen ander huis kunnen veroorloven. Dan zullen we een appartement moeten huren, en dat appartement gaat meer kosten dan de hypotheek. Zelfs een beroerd appartement met twee slaapkamers is hier al vijftienhonderd, als we geluk hebben. We betalen nu maar achthonderd. Als we het huis kopen, zullen we rond de twaalfhonderd moeten betalen, maar dat is nog altijd minder. Dat is driehonderd minder dan we voor een appartement zouden betalen, en dan zullen we eindelijk iets bezitten.’

Haar moeder tikte haar sigaret af in een leeg colablikje. ‘Hij heeft een hele grote mond, maar hij gaat toch niet echt verkopen. Dat heeft hij allemaal al vaker gezegd.’

‘Dit keer ligt het anders. Dat weet je best. Hij is er al mee akkoord gegaan dat hij het aan ons verkoopt. Als wij ons terugtrekken, brengt hij het gewoon op de markt. Hij heeft zelfs al een makelaar langs laten komen. Die heeft foto’s gemaakt en alles. Je was erbij toen ze het pand doorliep. Hij is oud en moe, en hij wil verkopen.’

Haar moeders handen trilden toen ze een beker koffie van de Starbucks van de salontafel pakte. Kenny greep ernaar, maar hij greep mis. ‘Niet doen!’ schreeuwde ze tegen hem.

‘Meneer Claremont is heel aardig voor ons geweest,’ zei Lynette. ‘Hij probeert ons te helpen.’

‘Ons te helpen? Dit huis is een bouwval en hij heeft al jaren niks meer gerepareerd. Hoezo is dat aardig?’

‘Dat is niet eerlijk.’